

ת"פ 25988/01/18 - מדינת ישראל נגד אברהם אמר, אמנון אמיר

בית משפט השלום באשדוד

ת"פ 25988-01-18 מדינת ישראל נ' אמר ואח'

08 ינואר 2020

מספר פל"א 370053/2017

לפני כבוד השופט עדי אייזדורפר

המאשימה

מדינת ישראל

נגד

הנאשמים

1. אברהם אמר

2. אמנון אמיר

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד חן נוב

ב"כ הנאשמים: עו"ד מירב אברהם

הנאשמים בעצמם

הכרעת דין

בפתח הכרעת הדין אציין, כי מצאתי לנכון לזכות את הנאשמים מן העבירות המיוחסות להם בכתב האישום.

כתב האישום ותשובת הנאשמים

1. כנגד הנאשמים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירת איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק"). כמו כן, לנאשם 2 יוחסה עבירה נוספת, של הסגת גבול פלילית, לפי סעיף 447 (א) לחוק.
 2. על פי המתואר בכתב האישום, מר שם טוב אביב (להלן: "המתלונן") הינו בעל חניה פרטית בבניין ברחוב הציונות 38 באשדוד.
- ביום 19.8.17 בשעה 11:00 או בסמוך לכך, הסיג הנאשם 2 גבול, כך שחנה את רכבו בחניית המתלונן, והלך מן המקום. משהגיע המתלונן למקום, ומצא כי מישו חנה בחנייתו, חסם באמצעות רכבו את רכב הנאשם שחנה בחנייתו, ועלה לביתו.
- בכתב האישום צוין כי בהמשך הגיעה לחניה בתו של המתלונן, גב' קארין שם טוב (להלן: "המתלוננת"), ואז איים עליה נאשם 2 באומרו לה: "אם לא תזיזי את הרכב אני דופק לך אותו ולא יהיה לך רכב".
- נאשם 1 איים עליה אף הוא, בכך שנצמד אליה וצעק לה "אנחנו עוד ניפגש, יא שמנה לךי תטפלי בעצמך", כל זאת, בכוונה להפחידה או להקניטה.
- כמתואר בכתב האישום, מיד בהמשך הגיע המתלונן לחניה, ואז איים עליו נאשם 1 בכך שנצמד אליו ואמר לו "אני אזיין אותך".

3. ביום 2.7.18 השיבו הנאשמים לכתב האישום, וכפרו במיוחס להם. הנאשמים אישרו כי אכן חנו בחניה בחניון הבניין, אולם כפרו בעבירת הסגת הגבול, שכן לשיטתם אין בנמצא ראיה כי החניה בה חנו, שייכת למתלון. כמו כן, כפרו הנאשמים בעבירת האיומים, וטענו כי היה זה דווקא המתלון שאיים עליהם, באמירותיו ובתנועות גופו.

פרשת התביעה

4. המתלון, אביב שם טוב, העיד כי ביום האירוע, שבת, יצא עם בתו, המתלוננת, לקרובי משפחה, וכאשר חזרו כעבור כעשרים דקות, הבחינו ברכב חונה בחניה הפרטית שלהם. מכיון שלא היה מקום חניה פנוי להחנות את רכבם, חסם המתלון את הרכב שחנה בחנייתו, רכב הנאשמים, ועלה עם בתו הביתה.

המתלון ביקש מן המתלוננת לרדת לחניה ולהניח פתק עם מספר הטלפון שלו על גבי הרכב שחנה בחניה, וזו אכן עשתה כך. לטענתו, אין ממש בטענה כי השאירו פתק עוד בטרם עלו הביתה, שכן לדברי המתלון לא היו להם אמצעים לכך, נייר ועט.

מכל מקום, לטענת המתלון, ירדה המתלוננת לחניה על מנת להניח את הפתק, וכעבור זמן קצר התקשרה אליו בהיסטריה, תוך שהמתלון שומע צעקות ברקע. המתלון ירד למטה יחד עם בנו, ולטענתו "באים אלי שני אנשים אחד כבר רוצה להרביץ לי, תזיד (כך במקור) את האוטו אם לא אזיין אותך נשבור לך את האוטו, התחיל לאיים עלי" (עמ' 7 שורות 22-23). המתלון העיד כי בעת שירד לחניון היו הנאשמים מחוץ לרכבם והתקרבו אליו (עמ' 9, שורות 6-12).

על מנת להימנע מעימות, התקשר המתלון למשטרה, אולם עד שהגיעה ניידת המשטרה, הצליחו הנאשמים לתמרן ולהוציא את רכבם מן החניה, ונסעו מן המקום. המתלון צילם את מספר הרכב של הנאשמים, והשוטר שהגיע הפנה אותו להגיש תלונה בתחנת המשטרה בצירוף אסמכתא בנוגע להוכחת בעלותו בחניה, וכך עשה.

המתלון זיהה באולם בית המשפט את נאשם 1 כמי שאיים עליו (עמ' 8 שורה 4). כשנשאל על כך בחקירתו הנגדית, חזר וטען היה זה הנאשם 1 שאיים עליו, וטען כי אויים על ידי "הנמוך ביניהם" (עמ' 13 שורות 1-2), אלא שהנמוך מבין הנאשמים הוא הנאשם 2. בהמשך, טען כי שני הנאשמים איימו עליו (עמ' 14 שורות 10-11, שורה 13).

5. המתלון טען עוד בחקירתו כי הבחין ברכב הנאשמים בעבר חונה בחנייתו פעמיים, אולם כיוון שמצא חניה אחרת בחניון, לא עשה דבר בעניין. לטענתו, החניה מסומנת באמצעות שלט המציין את מספר הדירה (עמ' 8, שורה 18).

יצוין, כי חרף טענת המתלונן כי פנה להגיש תלונה במשטרה בצירוף מסמכים המעידים על בעלותו בחניה, ב"כ המאשימה הצהירה כי בתיק החקירה לא מצויים מסמכים שכאלה, המעידים על בעלותו של המתלונן בחניה נשוא כתב האישום.

6. המתלונן נחקר באשר להימצאותן של מצלמות במקום. בתחילה טען, כי אינו יודע אם קיימות במקום מצלמות (עמ' 13 שורות 16-21). בהמשך העיד, כי קיימות מצלמות בבניין אולם לא בחניה, לא מעל החניה השייכת לו (עמ' 13, שורות 23-32).

7. עוד נחקר המתלונן באשר לתוכן השיחה שניהל עם מוקד המשטרה, אליו התקשר. במסגרת עדותו הושמעה לו הקלטת השיחה. בתחילה זיהה המתלונן את קולו, אולם לאחר שהופנה לכך שבשלב מסוים בשיחה נאמר "יש פה מישהו שמזכיר קוק" (נ/9, שורה 10), טען לפתע כי מילים אלה אינן בקולו. המתלונן אף טען כי גם מה שנאמר בהמשך "והוא גם בעט לי ב..". לא נאמרו על ידו, כי מדובר בשתי שיחות שונות, והכחיש שאמר כי מישהו בעט. כל זאת, חרף העובדה שנמסר לו כי מדובר בקלטת שהוצאה מתיק החקירה.

8. המתלוננת, קארין שם טוב, העידה בפני ביהמ"ש כי אכן עלתה הביתה עם אביה, וירדה על מנת לשים פתק על שמשות הרכב. לטענתה, כשירדה לחניון, הבחינה שרכב הנאשם מנסה לצאת מצד החניה, ואז החלה מהומה. לטענתה, פנתה לנאשמים ואמרה כי תזיז את רכבה, ואז החלו הנאשמים לאיים עליה, ואמרו לה את האמירות המפורטות בסעיף 5 לכתב האישום. אז החליטה המתלוננת להתקשר לאביה, שירד לחניון, הבחין במהומה, והסביר לנאשמים כי מדובר בחניה פרטית. לטענתה, גם כלפי אביה צעקו הנאשמים ואף הניפו ידיהם, ואז "אבא שלי לא חשב פעמים, התקשרתי למשטרה שלא יצא איזה מקרה חריג, הזמנו משטרה, אבא שלי אמר אין בעיה עכשיו תגיע המשטרה ונתפור את העניין" (עמ' 17 שורות 22-23). המתלוננת העידה כי בשלב זה הצליחו הנאשמים להזיז את רכבם ולצאת מן החניה, ורק לאחר מכן הגיעה המשטרה. השוטר הסביר למתלוננים כי עליהם להביא עימם את נסח הטאבו, ולהתלוות אליו לתחנת המשטרה. על פי עדותה, אכן כך נעשה והמתלוננים הגיעו לתחנת המשטרה והציגו את המסמך מהטאבו.

המתלוננת זיהתה באולם ביהמ"ש את שני הנאשמים כמי שאיימו עליה, וטענה כי שניהם לקחו חלק במהומה במקום.

9. עוד העיד מטעם המאשימה רס"ר דוד תאגורי, אשר חקר את המתלונן תחת אזהרה וביצע עימותים בין המתלוננת לבין כל אחד מהנאשמים (ת/1 ונ/10). כמו כן, עד זה ערך מזכרים אודות שיחות טלפון שערך עם אופק, אחיין של הנאשמים שנכח במקום, וכן עם המתלונן ועם המתלוננת (ת/2, ת/3, ת/4).

תאגורי אישר כי לא יצא לזירה, והסתפק בתשובת המתלונן אשר מסר לו אין מצלמות במקום. כשעומת עם

תמונות של המקום בהם ניתן לראות כי קיימות במקום מצלמות (נ/3, נ/4, נ/5), טען כי לא ידע על כך, ולא יכול היה ליתן הסבר מדוע חרף בקשת הנאשם 2, לא נבדקו המצלמות במקום.

עד זה אישר גם הוא, כי המתלונן לא הביא לידידה החוקרת מסמכים המעידים על בעלותו בחניה, והעיד כי למיטב זכרונו המליץ להעמיד לדין גם את המתלונן.

10. בנוסף לכך העיד מטעם המאשימה רס"ר פבל בריטבה, אשר חקר את הנאשמים תחת אזהרה (ת/5 ו-ת/6), וערך מזכר ת/7.

פרשת ההגנה

11. נאשם 1, אברהם אמר, העיד כי כמדי יום שבת הגיע לבקר את אמו המתגוררת בבנין הסמוך, אשר החניון שלו משותף עם חניון הבנין בו מתגוררים המתלוננים, ואכל ארוחת צהריים בביתה, יחד עם אחיו, נאשם 2, ואחיינים - אופק. בתום הארוחה ירדו השלושה לחניון, על מנת לנסוע לביתהם, ואז הבחינו ברכב, שזהותו לא היתה ידועה להם, החוסם את רכבם. הנאשם ציין, כי נהגו להחנות את רכבם בחניה בה חנו בעת האירוע, מידי יום ששי ושבת, בבואם לבקר את אמם. לטענתו, אחיו אמנון, נאשם 2, קיבל את רשותה של אחת השכנות המתגוררת בבנין לחנות בחניה זו, ועל יסוד רשות זו החנה את רכבו שם, בכל סוף שבוע, כשבא לבקר את האם (עמ' 29, שורות 21-17, עמ' 34 שורות 8-2, עמ' 35, שורות 9-4, שורות 15-11). הנאשם אישר בחקירתו כי במקום קיימים שלטים מעל החניות, אולם טען כי לא הבחין מה רשום בהם (עמ' 34, שורות 26-19).

אברהם העיד כי על הרכב החוסם היה מונח פתק עליו נרשם "נא לא להחנות חניה פרטית", אך לא צוין בו מספר טלפון (עמ' 36, שורה 1). לטענתו, החניה הסמוכה היתה פנויה, ולכן ניסו לתמרן ולצאת מן החניה דרך החניה הסמוכה הפנויה.

הנאשם 1 העיד עוד כי תוך כדי ניסיונם לתמרן את רכבם מחוץ לחניה, הגיעה למקום המתלוננת, אשר לטענתו היתה כעוסה ונסערת, ופנתה אל הנאשמים בטענה, מדוע החנו בחנייתה הפרטית. הנאשם טען כי הוא ואחיו מסרו לה שחנו במקום ברשות אחת השכנות, והסבירו שחונים בחניה זו מזה זמן רב בהסכמת השכנה "ואז התחילה להשתלח באמרות גנאי, לעברי, מה אתה טיפש, לא נורמלי, מה אתה לא רואה חניה פרטית? אמרה לי מילים כאלה, לא זוכר בדיוק את כל האמירות שהיא אמרה, אז אמרתי לה, שמנה תטפלי בעצמך, ולא מעבר לזה. נכון שזה לא היה צריך להיאמר אבל אמרתי. מפה ועד לאיומים, המרחק הוא גדול. ופה הסתיים העימות עם הבת וראיתי שהיא מחייגת לאבא שלה" (עמ' 30 שורות 10-8). הנאשם הכחיש במפורש כי איים על המתלוננת או על המתלונן, והודה כי אמר למתלוננת את הדברים בעניין משקלה (עמ' 33 שורות 16-11).

12. אברהם העיד כי במסגרת חילופי הדברים בין הצדדים, ציין אחיו בפני המתלוננת כי הוא חונה בחניה זו

כל שבת, והמתלוננת בתגובה טענה כי עד כה לא היה ברשותה רכב, אלא שכעת רכשה רכב. כשביקשו מן המתלוננת להזיז את הרכב, טענה האחרונה שהמפתחות בבית, והכל מתוך כעס.

אשר לנקודת הזמן שבה ירד המתלונן לחניון, העיד הנאשם 1 בעמ' 30 שורה 20 ואילך:

"הייתי מכוון את אחי שיתמרן עם הרכב. ולפתע באופן מפתיע ראיתי את אחי, שמענו את האבא צועק, מי חנה לי בחניה ובאותו זמן ראיתי את אחי פותח את הדלת במהירות יוצא מהרכב, הפניתי, הסתובבתי אחורה כי הגב שלי היה לכיוון דלת הכניסה של בנין המתלוננים אני לא יכול להיות (כך במקור, צ"ל: להיות) עם הפנים לדלת כי כוונתי אותו... שמעתי אותו צועק מי זה בחניה, וכשהסתובבתי לאחור, וראיתי את האבא קרוב אלי עם יד באוויר כמעט הוא היכה אותי, בשנייה האחרונה הוא נעצר כשאחי כבר יצא ונעמד באמצע הוא נכנס ביני לבין האבא...".

לטענתו, המתלונן קילל אותו ואת אחיו, הנאשם 2, ואז חזר אחיו לרכב, אברהם המשיך לכוונו עד שיצאו עם הרכב מהחניה, ואז פנה אברהם לרכבו, יחד עם האחין אופק, ונסע לביתו של האחין. לאחר שהוריד את האחין בביתו, התחיל לנסוע לכיוון תחנת המשטרה על מנת להגיש תלונה, אולם כבר בתחילת דרכו למשטרה, התקשר אליו אחיו, ומסר לו כי התקשרו אליו מתחנת המשטרה וזימנו אותו לתחנה. אברהם הגיע גם הוא לתחנת המשטרה, ושם נחקר בחשד לאיומים והשגת גבול.

הנאשם 1 ציין בעדותו כי במקום האירוע קיימות מצלמות, והיפנה לנ/2, נ/4 ו - נ/6.

13. נאשם 2, אמנון אמיר, אישר כי אכן החניות בבנין מסומנות, והעיד כי נהג לחנות בחניה נשוא כתב האישום מספר שנים לפני האירוע (עמ' 38, שורה 25), לאחר שקיבל את רשותם של ג'ני חברתו ובעלה דימה, אשר נהגו לחנות על גבי שתי חניות השייכות להם, והתירו לנאשם לחנות באחת מהן, בשבתות (עמ' 38 שורה 27 ואילך). נאשם 2 ציין כי במסגרת חקירתו במשטרה התקשר החוקר לג'ני, אשר טענה כי לא נתנה לנאשם רשות לחנות בחניה, אלא ציינה בפניו כי חניה זו פנויה. הנאשם העיד כי מבחינתו מדובר היה בחניה אשר מותר היה לו לחנות בה ללא ספק, ורק כתוצאה מן האירוע הבין כי מדובר בחניית המתלוננים (עמ' 39 שורות 21-13, עמ' 40 שורות 26-23).

כמו כן העיד גם הוא, כי בפתק שהונח על הרכב לא צויין מספר טלפון, ולכן החלו מתמרנים על מנת להוציא את הרכב מן החניה. תוך כדי כך הגיעה המתלוננת, אשר פנתה אל הנאשמים בצעקות (עמ' 38 שורות 9-7). כשביקש שהמתלוננת תזיז את רכבה, טענה האחרונה כי המפתחות אינם בידיה, ואז התקשרה אל אביה. נאשם 2 העיד כי האב ירד בהליכה מהירה עם אגרוף קמוץ, יד מונפת באוויר, וניגש לכיוון אחיו, נאשם 1. לכן יצא מיד מן הרכב ונעמד בין המתלונן לבין אחיו, הנאשם 1, מחשש שיוחלפו בין השניים מכות (עמ' 38, שורות 14-12, עמ' 41 שורה 32 ואילך). לטענתו, המתלונן המשיך לקלל ולצעוק, אך לא הזיז את הרכב, בעוד הנאשמים ממשיכים בניסיונות לתמרן את רכבם אל מחוץ לחניה החסומה. הנאשם 2 העיד כי בשלב זה התקשר המתלונן למשטרה, ואילו הנאשמים העדיפו לעזוב את המקום, ולא להמתין להתלקחות הסיטואציה.

הנאשם ציין כי יתכן ובמהלך התמרונים שבצעו, העיר למתלוננת שאם לא תזיז את הרכב, הרכב יפגע בתמרון, אולם לא היתה כוונת איום באמירה זו, אלא ציון עובדה מאחר והיה מדובר בתמרון של 2-3 ס"מ של הרכב, בניסיון לצאת מן החניה (עמ' 40 שורות 20-21, עמ' 42, שורה 29 ואילך).

14. עוד העיד מטעם ההגנה, האחין אופק שרביט.

מעדותו עלה כי היה יחד עם הנאשמים במקום אולם לא היה מעורב באירוע ושמר מרחק מן המעורבים. אופק אישר כי על רכבו של נאשם 2 הונח פתק, והעיד אף הוא כי המתלוננת דיברה בצורה בוטה אל נאשם 1 וכינתה אותו "לא נורמלי" או מילים בעלות משמעות דומה, וטענה שמפתחות הרכב אינם בידה. עדותו של אופק אף תמכה בגרסת הנאשמים לפיה המתלונן ירד לחניון ויצא מן הבנין בצורה מהירה "עם אגרוף למעלה אני זוכר את זה, אגרוף קפוץ" (עמ' 46, שורה 19), ובעקבות כך יצא נאשם 2 יצא מן הרכב.

אופק העיד כי אמנון, נאשם 2, לא איים על המתלוננת, ואישר כי אברהם, נאשם 1, אמר למתלוננת אמירה הנוגעת למשקלה, אולם טען כי לא היה באמירה כל איום, ושלל את האפשרות כי נאשם 1 אמר למתלונן את האמירה המצוינת בפסקה האחרונה לסעיף 5 לכתב האישום.

לטענתו, לא סרב להגיע למשטרה למסור עדות, אלא קיבל שיחה טלפונית מהמשטרה והשיב על השאלות שנשאל. אופק מסר כי לא היתה אלימות פיזית במהלך האירוע, ואמנם האירוע היה חריג מבחינתו, אך השאיר לדודים המבוגרים שלו לטפל בכך. עם זאת הבהיר, כי במידה והיה נקרא להגיע למשטרה להיחקר היה עושה כן, כפי שהגיע למסור עדותו בפני בית המשפט.

דין והכרעה

15. כתב האישום מייחס לנאשמים עבירת איומים, ולנאשם 2 מיוחסת גם עבירת הסגת גבול, על רקע האירוע שאירוע בחניית הבניין ביום 19.8.17.

הסגת גבול

סעיף 447 לחוק העונשין קובע את יסודותיה העובדתיות והנפשיות של עבירת הסגת הגבול:

"(א) העושה אחת מאלה כדי להפחיד מחזיק בנכס, להעליבו, להקניטו או לעבור עבירה, דינו - מאסר שנתיים:

(1) נכנס לנכס או על פניו;

(2) לאחר שנכנס כדי לנכס נשאר שם שלא כדין.

(ב) נעברה עבירה לפי סעיף זה כשהעבריין נושא נשק חם או קר, דינו - מאסר ארבע שנים".

עמוד 7

מבחינת היסוד העובדתי, עסקינן בעבירת התנהגות. קרי, כניסה לנכס במטרה להפחיד את המחזיק בנכס, להעליבו, להקניטו או לצורך ביצוע עבירה.

מבחינת היסוד הנפשי, העבירה מסתפקת ב'מחשבה פלילית' בלבד, דהיינו, שאיפה להשיג מטרה בדמות הפחדה, העלבה, הקנטה או עבירת עבירה, תוך שכדי לקבוע כי העבירה התגבשה, אין צורך להוכיח שהמחזיק בנכס פחד כתוצאה מהעבירה, נעלב או הוקנט. הלכה פסוקה היא, כי לעניינה של עבירה זו "ידיעה ברמה גבוהה של הסתברות" שקולה כנגד "כוונה", לאמור: די בכך שהעבריין יודע ברמת הסתברות גבוהה כי התנהגותו תביא ל"תוצאה" האסורה - קרי: ל"הפחדת" או "להקנטת" המחזיק, ואין צורך בחפץ מצידו באותה תוצאה (י. קדמי, על הדין בפלילים, חוק העונשין, חלק שני, מהדורת 2005, עמ' 991).

16. בעניינו, לא עלה בידי המאשימה להוכיח את עבירת הסגת הגבול, שכן לא הוכח דבר פרט לעצם הכניסה לנכס.

כך, המאשימה לא הוכיחה דבר מרכיבי היסוד הנפשי בעניינו של הנאשם 2: לא הוכח כי לנאשם 2 היתה מודעות לכך שנכנס לחניה פרטית ללא אישור, וחנה שם.

הנאשם 2 מצידו סיפק הסבר מניח את הדעת לעצם כניסתו לנכס, כאשר טען כי פעל באישורם של ג'ני ודימה, מכרים המתגוררים בבניין, אשר מסרו לי כי החניה פנויה, ואף העיד כי נהג להחנות בה זמן רב לפני האירוע, בעת שבא לבקר את אימו בסופי שבוע. הסברו של הנאשם לא נשלל במהלך החקירה, ועדותו בעניין זה עוררה לכל הפחות ספק.

מזכר בעניין, ת/7, מעלה כי מבירור שנערך עם ג'ני, עולה כי זו אכן שוחחה עם הנאשם בעניין זה בעבר. אמנם ג'ני טענה כי לא אישרה לנאשם לחנות בחניה, אולם למצער, מסרה לו כי מדובר בחניה פנויה.

כמו כן, הנאשם 2 העיד כי חנה בחניה זו תקופה ממושכת ביותר, טרם קרות האירוע נשוא כתב האישום, וגם המתלונן אישר כי הבחין ברכב דן חונה במקום החניה מספר פעמים, ולא לא העיר דבר על כך, עד האירוע המתואר בכתב האישום (עמ' 8 שורות 19-13).

עוד יש לציין את העובדה כי במכלול החומר המצוי בתיק ביהמ"ש, ואף מהצהרת ב"כ המאשימה עלה, כי עד כה לא הוצג אישור רשמי מטעם המתלוננים, המעיד על בעלותם בחניה נשוא כתב האישום, חרף עדותם כי הציגו אישור כזה בפני המשטרה, בעת הגשת התלונה (עמ' 8 שורות 1-2, שורות 26-27).

דהיינו, לא הוכח בפני כי הנאשם היה מודע לכך שנכנס לנכס השייך למתלוננים, ללא אישור, וכי היה מודע לכך שמעשיו עלולים לגרום לאחת מן המטרות האסורות על פי החוק, כמפורט בסעיף 447. ממילא, אין מקום

לקבוע כי הנאשם ידע ברמת הסתברות גבוהה או היה עליו לדעת, כי מעשיו יביאו להפחדת או הקנטת המחזיק.

אשר על כן, יש לזכות את נאשם 2 מעבירת הסגת הגבול המיוחסת לו בכתב האישום.

17. איומים

באשר לעבירת האיומים המיוחסת לשני נאשמים, הרי שההכרעה בעבירה זו מושתתת, בעיקרה, על התרשמות בית המשפט מעדויות העדים שהעידו ומהימנותם.

בהתאם לסעיף 53 לפקודת הראיות [נוסח חדש] תשל"א - 1971, בית המשפט הוא שיעריך את משקל העדויות שנשמעות בפניו ואת מהימנותם של העדים, וזאת על פי התנהגותם, נסיבות העניין, אותות האמת שהתגלו במהלך המשפט, מבחני השכל הישר וניסיון החיים הגיונה הפנימי של העדות, עמידתה במבחן יתר הראיות בתיק, הקוהרנטיות הפנימית שלה, סימני האמת העולים ממנה וההתרשמות מאופן מסירתה (ע"פ מדינת ישראל נ' פלוני (01.09.2008)).

18. לאחר ששקלתי את מכלול עדויות הצדדים, כפי שהובאו בפני, מצאתי לנכון להעדיף את עדויות הנאשמים על פני אלה של המתלוננים, וזאת על רקע הסתירות שנתגלו בעדויות המתלוננים, אשר יש בהן כדי להטיל ספק במהימנותם, ובין היתר נוכח עדותו של המתלונן באשר לשיחת הטלפון מטעמו למשטרה בסמוך לאחר האירוע והסבריו של המתלונן אודותיה (תמלול השיחה הוגש וסומן ת/9), כפי שיפורט להלן.

19. לטענת הנאשמים, על רכבם נמצא פתק בו צויין כי מדובר בחניה פרטית, ולא צויין בו מספר טלפון.

בעימות שנערך בין נאשם 2 למתלוננת, נ/10, אישרה המתלוננת השאירה פתק על גבי הרכב, ולא ציינה בו את מספר הטלפון.

לעומת זאת, בעדותה בביהמ"ש טענה כי "לא היה לנו לא עט ולא דף על מנת לרשום את המספר" (עמ' 19, שורה 4), אולם גרסה זו סותרת הן את גרסתה בעימות, בשורה 32 לנ/10: "כתבתי על פתק שיצאתי מהאוטו לא לחנות זה חנייה פרטית בלי מספר פלאפון וחשמתי אותו", וכן עומדת בסתירה לכל עדי ההגנה שטענו כי כשירדו לרכב מצאו על השמשה פתק.

בעדותה בביהמ"ש טענה המתלוננת כי דבריה במהלך העימות לא היו מדויקים, אולם כאמור שני הנאשמים העידו כי כשהגיעו לרכבם מצאו בו פתק, ללא מספר טלפון.

עולה אם כן, כי אין ממש בטענת המתלוננת כי לא היו בידה האמצעים להשאיר פתק, ולמעשה, המתלוננים חסמו את רכב הנאשמים, השאירו פתק על גבי שמש הרכב, מבלי לציין מספר טלפון שיאפשר ליצור עימם קשר, ורק בדיעבד ירדה המתלוננת לחניון, במטרה לציין זאת.

נראה כי המתלוננת עצמה הבינה את הבעייתיות הגלומה בהתנהלות זו, ובמסגרת עדותה בפני ביהמ"ש, ניסתה למזער ולתקן רושם זה, והעידה כי לא השאירו פתק כלל פתק על שמש הרכב, אלא עלו לביתם ואז ירדה לחניון במטרה להשאיר פתק עם מספר טלפון, אולם עדות זו כאמור עומדת בניגוד לדבריה סמוך למועד האירוע, בעת עריכת העימות.

20. בנוסף לכך, עיון בנ/9 מעלה כי בעת שיצר המתלונן קשר עם המשטרה, מסר גרסה שקרית למוקד המשטרה, וטען כי "יש פה מישהו שמוכר קוק חנה לי בחניה (לא ברור) וגם רוצה להרביץ לי... כן הוא גם צועק והוא גם בעט לי..."

גם תוכן שיחה זה מעלה כי המתלוננים מנסים לשוות לאירוע נופך שונה לחלוטין מן הדברים המתרחשים בשטח בפועל, יתכן והיה זה על מנת לזרז את המשטרה להגיע ולהתערב באירוע. מכל מקום, המתלונן לא חזר על טענות אלו בתלונתו במשטרה, ואף לא בעדותו בפני בית המשפט, ולא נתן הסבר מניח את הדעת מדוע נאמרו הדברים על ידו בעת שפנה למוקד המשטרה. המתלונן טען כי לא אמר דברים אלו, חרף העובדה כי הובהר לו שמדובר בשיחה מוקלטת ממוקד המשטרה וחרף העובדה שזיהה את קולו (עמ' 15 שורה 1 ואילך). בהמשך טען כי מדובר בשתי שיחות (עמ' 15 שורה 16 ואילך).

לדידי, יש בדברים אלו לפגום פגימה ממשית במהימנות המתלוננים ובאמינות גרסתם. עולה מהם כי המתלוננים אינם מדייקים בדבריהם, ואין המדובר בסטיה קלה או במסירת התרשמות אישית סובייקטיבית, אלא בדברים מפורשים ומכוונים הנמסרים על ידם, למרות שאינם מתרחשים בפועל.

על רקע זה, לא מן הנמנע כי למעשה, המתלוננים לא חסמו את רכבם של הנאשמים בלית ברירה, ובהעדר חניה חלופית, אלא עשו זאת באופן מתריס, ובניסיון "לחנך" את הנאשמים ולהלך עליהם אימים (וזאת מבלי להקל ראש בעובדה כי הנאשמים אכן חנו בחנית המתלוננים). זו הסיבה שבגינה לא רשמו מלכתחילה את מספר הטלפון בו ניתן להשיג אותם על הפתק שהותירו על שמש הרכב, והתנהלות זו עולה בקנה אחד עם העובדה כי גם לאחר שירדו, לא הזיזו את הרכב ואפשרו לנאשמים לעזוב את המקום, אלא גרמו לכך שבהתנהגותם התפתחו במקום חילופי דברים בין הצדדים, ואין כל ראיה לכך שהנאשמים, אשר העידו בכנות כי העירו למתלוננת הערה מעליבה ביחס למשקלה, איימו על הנאשמים.

21. מנגד, מסרו הנאשמים גרסה מפורטת וקוהרנטית של האירוע. אחינם ששהה עמם באותו האירוע מסר דברים התומכים בגרסתם. הנאשמים לא היססו למסור עדות פתוחה וכנה גם שהדברים לא ערבו לאוזני השומע ("אז אמרתי לה, שמנה תטפלי בעצמך, ולא מעבר לזה. נכון שזה לא היה צריך להיאמר אבל

אמרת" עמ' 30, שורות 10-11), והדבר מגביר את אמינות גרסתם.

יוצא אם כן, כי יש להעדיף את עדויות ההגנה, על פני עדויות המתלוננים, ועל כן מצאתי לנכון לזכות את הנאשמים מעבירת האיומים המיוחסת להם.

משאלה הם פני הדברים, אין צורך להידרש לשאלה הנוגעת לתוכן הדברים שאמרו הנאשמים למתלוננים, והיותם באים בגדר איום, אם לאו.

סוף דבר, יש מקום לזכות את הנאשמים מן העבירות המיוחסות להם בכתב האישום, עבירות איומים והסגת גבול פלילית.

ניתנה והודעה היום י"א טבת תש"פ, 08/01/2020 במעמד הנוכחים.

עדי אייזדורפר, שופטת

הוקלדעלידורדונדרכחלון